

Два сеанси гіпнозу

Андрій Коцюбинський

Влітку Лесик, як і обіцяв, поїхав до бабусі Олександри на село. Добре жилося хлопцеві. В ліс по ягоди ходив, купався в річці уволю, пас череду з дідом Максимом, допомагав поратися на городі... Словом, жив — не тужив. Та й пригоди з ним траплялися всілякі.

Якось прокинувся Лесик тоді, коли сонце, ніби з подивом, зазірало у вікно і припікало в п'яти. Вставати не хотілося, а ось випити свіжого молока так закортіло... Внесла б оце бабуса Олександра великий кухоль, повен-повнісінький молока.

Лесик і очі заплющив, і навіть став телепатувати сигнали, шепочучи: "Принесіть, бабусю, молочка... Прошу, принесіть..."

Як раптом чує — двері тихенько відчинилися. Зирк — аж то й справді бабуса заходить до кімнати. А в руках у неї — що б ви подумали? — кухоль молока!

Лесик аж ущипнув себе за щоку: чи не сон сниться? Ні, таки не примарилося. Ось поряд бабуса, кухоль молока... Невже це гіпноз подіяв?!

Лесик мимоволі подивився на годинник. 9 годин 17 хвилин. На календарі — неділя, 14 серпня. Треба запам'ятати і дату, і час. Можливо, це відкриття докорінно змінить його життя. Ось, наприклад, нехай тільки хто-небудь спробує забити гол воротарю-гіпнотизеру.

— Випий, внучку, — сказала бабуса лагідно. — Свіженьке, вранішнє...

Спантеличений таким несподіваним перебігом подій, Лесик одним духом випив молоко, забувши й подякувати.

— А тепер, — усміхнулася бабуса, — хутенько вставай та збігай до річки. Десь наші гуси ночували, не приходили додому. Буцімто їх бачили за греблею.

— Не хвилюйтеся, бабусю, я все зроблю, — твердо запевнив Лесик бабусю, збагнувши, що є ще одна нагода випробувати свої здібності гіпнотизера.

Він ліг у ліжку й уявно полинув за греблею. Уявно побачивши табун гусей, зосередився, напружився і невпинно посилав накази-імпульси: "Гуси, додому!.. Гуси бабусі Олександри, додому!.. Гиля, гусоньки, додому..."

Десь через півгодини Лесик почув, як за вікном загелготіли гуси. Рідненькі!

Він шпарко схопився з ліжка і кулею вилетів на ґанок. Так і є!

На подвір'ї ходять гуси — їхні гусоньки! — і клюють зерно. Лесик готовий був кричати "ура!", стрибати з радощів.

— Бабусю, а гуси... прийшли самі?

— Та ні, — відповіла бабуса, — Петрик пригнав. Якраз рибалив за греблею і побачив наших гусей та й пригнав, спасибі йому.

Лесик стояв на ґанку ні в сих ні в тих. Перед бабусею ніяково, а тут ще й гуси гагакають, шипить, витягнувши шию, гусак. Що то вони: радіють поверненню на своє обійстя чи, може, насміхаються з Лесика? Спробуй-но зрозуміти, хоча ти й гіпнозом

володієш...